

РЕШЕНИЕ

№ 42663

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 11.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора
Радослав Стоев, като разгледа дело номер **8412** по описа за **2025** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от Р. Д. Р. от [населено място], [улица], ет. 2, ап. 7, ЕГН [ЕГН] и
съдебен адрес- С., [улица], вх. „А“, ап. 3, чрез адв. Д., срещу ОД на МВР П., като се претендира
обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., както и 454,33 лв.
мораторна лихва за периода от 20. 03. 2025 г. до 17. 07. 2025 г. причинени му от отменени като
незаконосъобразни Заповед № 24-0340-000179 / 16. 09. 2024 г. и Заповед № 24-0340-000180 / 16.
09. 2029 г. издадени от служители на ответника.

С молба от 26. 08. 2025 г. ищецът уточнява, че периодът на иска е от 16. 09. 2024 г. до 20.
03. 2025 г., а размерът на лихвата е 548,99 лв. и е за периода от 20. 03. 2025 г. до 11. 08. 2025 г.

С писмен отговор от 27. 10. 2025 г., ответникът прави възражения за неоснователност на иска.

В съдебно заседание ищецът чрез процесуалния си представител, поддържа така предявения иск.
Претендира разноси, както и адвокатско възнаграждение, за оказаната безплатна правна помощ.
Допълнителни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – Областна дирекция на МВР - П., чрез процесуалния си представител оспорва иска.
Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност
на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на
исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени
представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 13. 09. 2024 г. полицейски служители от РУ Септември, към ОД на МВР П. извършили проверка на лек автомобил „Б.“ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от Р. Д. Р. и негова собственост. В хода на проверката водачът е тестван с техническо средство „Дръг Тест 5000“ с № APRK 0010, проба № 009, извършена в 23:30 часа. Техническото средство отчело положителен резултат за употреба на наркотично вещество амфетамин.

На Р. Р. е съставен АУАН № 619031 от 14.09.2025 г. за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. Издаден е и талон за медицинско изследване № 0159999.

Със ЗППАМ № 24-0340-000179 от 16.09.2024 г. издадена от началника на РУ Септември при ОД на МВР П. на Р. Р. е наложена принудителна административна мярка чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не повече от 18 месеца.

Със ЗППАМ № 24-0340-000180 от 16.09.2024 г. издадена от началника на РУ Септември при ОД на МВР П. на Р. Р. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 1 година.

Изготвена е съдебна химикотоксикологична експертиза с рег. № И-9/ 02. 01. 2025 г., като вещите лица са дали заключение, че в кръвта и урината на Р. Р. не се установява наличие на наркотични вещества или техните аналози.

С Постановление от 24.01.2025 г. е прекратено наказателното производство по ДП № 330/ 2024 г. по описа на РУ – Септември, пр. пр. № 5488/2024 г. по описа на РП П.

ЗППАМ № 24-0340-000179 от 16.09.2024 г. е оспорена по съдебен ред и е отменена с Решение № 6543 от 25.02.2025 г. по адм. дело № 11088 от 2024 г. по описа на Административен съд София – град.

ЗППАМ № 24-0340-000180 от 16.09.2024 г. е оспорена по съдебен ред и е отменена с Решение № 9761 от 20.03.2025 г. по адм. дело № 11076 от 2024 г. по описа на Административен съд София – град.

В хода на настоящото съдебното производство са приети представените към исковата молба писмени доказателства. Събрани са и гласни доказателства чрез разпит на свидетеля С. Х..

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е частично основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2.настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или

бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

По отношение на предявения иск, които се обосновава на две издадени и впоследствие обявени за незаконосъобразни заповеди за налагане на принудителни административни мерки от 16. 09. 2024 г., с които на Р. Р. е отнето свидетелството за управление на МПС и е прекратена регистрацията на автомобила му за срок от 1 година, настоящият съдебен състав приема, че съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателствени материали по делото, са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно наличието на 2 ЗППАМ, които са отменени по силата на влезли в сила съдебни решения. Налице е надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като ОД на МВР П. е юридическо лице по силата на чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

След като ЗППАМ № 24-0340-000179 от 16.09.2024 г. и ЗППАМ № 24-0340-000180 от 16.09.2024 г. издадени от началника на РУ Септември при ОД на МВР П. са отменени с решения на Административен съд София – град, влезли в сила, като неподлежащи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, то са налице незаконосъобразни актове на ОД на МВР П. и следва да отговоря за вреди причинени от незаконосъобразен акт при или по повод изпълнение на административна дейност, на основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

С оглед изложеното, настоящата съдебна инстанция приема, че е налице предпоставка за ангажиране на отговорността на ОД на МВР П. - незаконосъобразни актове на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменен по съответния ред.

По отношение настъпилата вреда и причинната връзка между нея и незаконосъобразните актове съдът намира следното:

Спорът по делото се свързва именно с наличието на тези два от кумулативно изискуемите се елементи от правопораждащия отговорността на държавата фактически състав по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - настъпването на твърдените от ищеца неимуществени вреди и доколко същите са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразна административна дейност – от незаконосъобразната Заповед за прилагане на ПАМ.

Предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди се основава на твърдения за претърпени от ищеца в причинна връзка със ЗППАМ негативни психични и емоционални изживявания, в т. ч. неудобство, срам, стрес и притеснения. Ищецът излага, че за периода от 14. 09. 2024 г. до 20. 01. 2025 г. е бил лишен от личния си автомобил, който е е бил с прекратена регистрация, а до месец април 2025 г. е бил лишен и от правото да управлява МПС.

Затруднено било ежедневното му предвижване до и от работното му място. Освен това от 2014 г. и до настоящия момент страда от дискова херния и двустранна лумбосакрална радикулопатия, което му причинили допълнителни затруднения при придвижването с градския транспорт. В продължение на дълъг период от време изпитвал потиснатост и притеснение. Налагането на ПАМ за нещо, което не е извършил го накарало да се чувства несигурен и неспокоен.

От показанията на разпитания по делото свидетел С. Х., които съдът кредитира изцяло, се установява, че ищецът е бил притеснен и стресиран, като това се отразило на работата му – имал проблеми с шефовете и колегите му се подигравали. Освен това имал проблеми с придвижването до работата, отслабнал и не можел да спи. Последното кореспондира с наведените в исковата молба твърдения за чувство на безсилие, обида и несправедливост, причинени вследствие на незаконосъобразно наложените ПАМ.

Налагането на ПАМ води до неблагоприятни последици върху емоционалното и психическо

състояние по отношение на лицето, срещу което е издаден акта. Следва да се направи извод, че доказаните по делото психически страдания са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните заповеди за налагане на принудителни административни мерки.

Съдът намира, че е налице причинена вреда, която подлежи на обезщетяване и причинна връзка между отменения като незаконосъобразен акт и претендираните вреди. Съгласно практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.01.2006 г. по гр.д. № 23/2005г., Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003г. е възприето, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Следователно налице е причинна връзка по чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са вследствие от увреждането. Непосредствени са вредите, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В настоящия казус, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от заповедта за прилагане на принудителна административна мярка. С оглед на гореизложеното съдът намира, че ако не бяха издадени заповедите, то ищецът не би претърпял описаните негативните преживявания. Вредите се изразяват в неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на лицето.

Предвид обстоятелството, че в ЗОДОВ липсва разпоредба за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, според който обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Обезщетението предвидено в нормата на чл. 52 ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора, понесени от ощетения вследствие на увреждането. Задължителни указания в тази посока се съдържат в т. II на ППВС № 4/1968 г.

Съдът намира за основателно направеното от ответната страна възражение за прекомерност на претендираното обезщетение. Настоящият състав намира, че обезщетението, което следва да се присъди на ищеца за претърпени неимуществени вреди вследствие отмяната на незаконосъобразните актове възлиза в размер на 2000 лева. Така определената сума съдът приема за справедлива предвид претърпените от Р. Р. неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, срам и обида. Интензитетът и времетраенето на вредите обуславят обаче определяне на сума по-малка от претендираната.

В тази връзка настоящата инстанция разглежда обстоятелството, че от страна на ищеца не са ангажирани доказателства, че е търпял никакви изключителни негативни изживявания през целия претендиран с исковата молба период, доколкото се сочи, че е имал никакви проблеми в работата, но в същото време, е бил назначен като готвач и длъжността му не изисквала управление на МПС. В същото време, има представени епикризи за заболяване, но същите са от 2014 г. и няма представена нова медицинска документация. Фактът, че имал дископатия, не означава автоматично увеличаване на болката при придвижване, още повече, че в С. има добре развит градски транспорт.

Видно и от показанията на разпитания по делото свидетел, не се установи никакви особено силни негативни преживявания, които да са причинили прекален дискомфорт на ищеца.

Също така следва да се отчете, че от налагането на ПАМ – 16. 09. 2024 г., до отмяната им, съответно на 25. 02. 2025 г. и 20. 03. 2025 г. са минали малко повече от 6 месеца, поради което интензитета на вредите не е прекалено продължителен.

От друга страна се касае за две незаконосъобразни заповеди на служители на ответника, което следва да се отчете при определянето на вредите.

В тази връзка, искът за причинени на ищеца неимуществени вреди от отменените като

незаконосъобразни ЗППАМ № 24-0340-000179 от 16.09.2024 г. и ЗППАМ № 24-0340-000180 от 16.09.2024 г. е основателен и доказан до посочения по-горе размер от 2000 лв., като за разликата до претендираната сума от 10000 лева, същият следва да бъде отхвърлен.

Предвид частичната основателност на основната претенция доказана е и акцесорната претенция за присъждане на лихва. Претендира се лихва в размер на 548,99 лв. за периода от 20. 03. 2025 г. до 11. 08. 2025 г. (денят преди предявяването на иска), ведно със законната лихва от завеждането на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Мораторна лихва се дължи обезщетение от датата на отмяна на административния акт (т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК), което е станало с влизане в сила на решението на 06.12.2022 г. При пресмятане от страна на съда с онлайн калкулатор, за което не се изиска специални знания, се установява, че размера на законната лихва за забава върху така определеното от съда обезщетение от 2000 лв. за периода от 20. 03. 2025 г. до 11. 08. 2025 г. е 109.80 лв.

Съобразно обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение е частично основателен, то и претенцията по дължимото относно законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба – 12.08.2025 г. до окончателното изплащане на сумите, е доказана и подлежи на уважаване съобразно с главния иск.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, настоящият състав следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски, съразмерно с уважената част от иска. От представения договор за правна помощ се установява, че ищеца е получил от адв. Д. безплатна правна помощ по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата (ЗА). На основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът на Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. В този случай съдът определя възнаграждението в размер, не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. Съобразно уважената част от предявения иск, на процесуалния представител на ищеца на основание чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. се дължи такова в размер на 1300 лв., поради което следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 260 лв. На ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски за заплатена държавна такса в размер на 10 лв. На ответника Областна дирекция на МВР - П., съобразно отхвърлената част от иска следва да се присъди сумата от 160 лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I отделение, 5 състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - П. да заплати на Р. Д. Р. от [населено място], [улица], ет. 2, ап. 7, ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 2000 /две хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди за периода от 16. 09. 2024 г. до 20. 03. 2025 г. причинени му от отменени като незаконосъобразни Заповед № 24-0340-000179 / 16. 09. 2024 г. и Заповед № 24-0340-000180 / 16. 09. 2029 г. издадени от служители на ответника, ведно със законната лихва върху тази сума от предявяването на исковата молба – 12.08.2025 г. до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част, за разликата над 2000 лв. до 10000 лв. като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - П. да заплати на Р. Д. Р. от [населено място], [улица], ет. 2, ап. 7, ЕГН [ЕГН], сумата от 109,80 лева (сто и девет лева и осемдесет стотинки),

представляваща законна лихва за забава върху така определеното обезщетение за периода от 20.03.2025 г. до 11.08.2025 г., като отхвърля иска за останалата част до претендирания размер от 548,99 лв.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - П. да заплати на Р. Д. Р. от [населено място], [улица], ет. 2, ап. 7, ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 10 (десет) лв. за държавна такса по делото.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - П. да заплати на адвокат В. Т. Д., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. „А“, ап. 3, , БУЛСТАТ[ЕИК], процесуален представител на ищеца Р. Р., адвокатско възнаграждение в размер на 260 (двеста и шестдесет) лв. по чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА Р. Д. Р. от [населено място], [улица], ет. 2, ап. 7, ЕГН [ЕГН] да заплати на Областна дирекция на МВР - П. юрисконсултско възнаграждение в размер на 160 (сто и шестдесет) лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или касационен протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: